Nemere István

Ufó Afrikában

adamo books kiadó

Nemere István

Ufó Afrikában

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2018

ISBN 978-963-453-365-8

Tartalom

Felbukkan egy szerzetes

A rejtélyes látogató

Nyomozás a távolból

Újabb hír érkezik

Az üzenet

Gondolatok utazás közben

Ruanda felé

Az Idegen

Utószó helyett

Felbukkan egy szerzetes

Konrad atyával Afrikában találkoztam.

1994 elején, egy nyugat-afrikai szigeten rendeztek nemzetközi írótalálkozót. Nagy öröm volt számomra, hogy elrepülhettem a hideg közép-európai télből. A Boeing fedélzetén filmeket vetítettek, miközben odalent - ha láthatatlanul is, hiszen éjszaka volt - elvonult alattunk Itália, a Földközi-tenger, Spanyolország. Gibraltár után a gép Marokkó fölé kanyarodott. Hajnali párában bukkant fel az Atlasz-hegység, gyönyörű volt.

Mindjárt kezdetben közölnöm kell, hogy az írótalálkozónak semmi köze Konrad atyához. Az ügyben a véletleneknek (ha elismerjük létezésüket...) nagy szerepük volt.

A sziget szépsége lenyűgözött - mindig szerettem a tengert. Itt pedig az Atlanti-óceán ölelte körül a szárazföld ékszerdobozhoz hasonlító kicsiny darabját. Hófehér házak kúsztak fel a szelíd domboldalakra, pálmák bólogattak a szélben. Meleg volt, de az óceán elviselhetővé tette a hőséget is. Szállodánk árnyas édesvizű medencéjében minden gondja elmúlott az embernek. Esténként volt csak közös program, napközben mindenki maga osztotta be az idejét. Sohasem kedveltem különösebben a konferenciákat, tanácskozásokat, kevésnek láttam értelmét. Nem volt ez másképpen itt sem.

Inkább szinte naponta kijártam a piacra. A bazár, vagy *szuk* négy utca közé szorult, bonyolult folyosó- és bolt-tenger volt, erőszakos eladókkal, de csodálatos árukkal. A hangzavar, az illatok, a nyelvek, bőrszínek és zenék keveredése vonzott oda nap, mint nap. Még a koldusoktól sem kellett tartani - a fiatalkorú helybeliek inkább

árultak ezt-azt, semmint hogy könyöradományokra várjanak. Büszkék voltak.

A bazár északi végén volt egy tér; ma sem tudom eldönteni, elsősorban autóparkoló, állatpihenő vagy bolhapiac volt-e. Mindenképpen e három keverékének látszott. Volt ott autókölcsönző, lepénysütő, közkút, mozi, rendőrőrs és számos egyéb intézmény.

Január 27-én délelőtt azzal a szándékkal mentem a térre, hogy kölcsönzök egy autót és bejárom vele a szigetet. Máshol is megtettem már ezt, nagyon jó módszer ahhoz, hogy az ember valóban közel kerüljön egy tájhoz, meglássa rejtett részleteit is. Mivel az óceánból kiálló földdarab nagynak egyáltalán nem volt nevezhető, hát még aznap estig megláthattam mindent, amit érdemes volt felkeresni. Volt részletes térképem, hát nem féltem - hogyan is lehetne eltévedni egy akkora földdarabon, mit a Csepel-sziget?

Az autókölcsönzőnél hamar nyélbeütöttem a dolgot. Egy piros Opel Corsát választottam. Kiderült, a tankja nincs tele - itt nem szokás és főleg nem kötelező tele tankkal kapni és visszaadni az autót, mint Európában. Ki mennyit fogyaszt, az ő dolga, és az is, mennyit tesz bele. A papírmunkával sem bajlódtak - hiszen a szigetről nem lehet ellopni, elvinni a kocsit. Sokan ezért nem zárták be az autót, éjszakára sem.

Leszurkoltam a pénzt, fogtam a papírt és már éppen beültem volna a kocsiba, amikor egy szakállas férfi jött oda. Európai volt, ez rögtön látszott. Fehér, rövidujjú inget viselt, mint itt mi, mindannyian. Sejtettem, nem az írók közül való - azt a harmincvalahány embert az előző estéken már nagyjából megismertem. A piacról még utánafutott egy gyerek és próbált rásózni egy afrikai maszkot. A férfi franciául hessegette el.

Ismerem ezeket a maszkokat - egyszer ugyanis már engem is becsapott vele egy fekete, rendkívül bőbeszédű árus. Olcsó fából primitív módon készülnek valahol Mauritániában, vagy éppenséggel Marokkóban, hajókon hozzák a szigetekre nagy tételben és minden lehetséges nyelven rábeszélik az idegent, vegye meg. Azzal fogott meg az én árusom, hogy - kora reggel lévén - közölte: én vagyok az első ügyfele, ezért rögtön a felére engedi le az árat. Erről a pontról indult alkudozásunk, ami itt szinte kötelező. Később láttam, milyen egyszerű munka az a maszk.

A szakállas férfi aztán néhány adatát diktálta a kölcsönző tulajdonosának. A nyitott ablakon át hallottam a nevét: Kochanowski. Csak nem lengyel? - jutott eszembe. Kiszálltam, visszamentem az árnyékba.

- Kochanowski... Konrad - mondta érthetően a szakállas. Negyvenöt-ötven éves lehetett, barna bőre jelezte, nem most jött a meleg éghajlatra. A kiejtése is szlávos volt. Gondoltam egyet és odaszóltam neki lengyelül. Hátha megérti?

- Üdvözlöm Afrikában, oly messze hazájától. Csak nem a nagy költő leszármazottja?

A célzás a reneszánszkori lengyel szerzőre, Kochanowskira vonatkozott. A férfi rám bámult, aztán furcsán kezdett viselkedni. Ledobta papírjait a pultra, elkapta a karomat és körbetáncolt. Közben lengyelül kiáltozott. A piacon megdermedt az élet, mindenki mozdulatlanná vált és minket nézett. Minimum napszúrásra gyanakodhattak, úgy rémlett a tekintetükből.

- Csak nem lengyel maga is? Tudja, legalább tíz éve nem hallottam a nyelvemet! Ahol én élek, nincs más lengyel rajtam kívül!

A zsebéből eközben egy rózsafüzér esett ki. Erre meg én bámultam el. Aztán lecsillapítottam:

- Nem vagyok lengyel, de éltem ott pár évig. Magyar vagyok.

Ha lehet, erre még inkább örült. Kurjongatott és a kezemet szorongatta.

- Istenem, magyar! Polak-wegier, dwa bratanki! - ismételgette az ismert mondást. A kölcsönző arab tulajdonosa szigorú pillantást vetett a szakállasra és franciául kérte, mielőtt átadná a dokumentumot, fizessen. Közben felvettem a rózsafüzért. Akkor még nem tudtam, hogy ez „szakmájának" egyik jelképe.

- Mennyi? - döbbent meg Kochanowski úr az összeg láttán. - Azért, hogy az ember egyetlen napig kocsikázzon ezen a nyavalyás kis szigeten, ilyen sokat kell fizetnie?

Támadt egy ötletem. Tudtam, a kölcsönzős nem fog érte áldani, de...

- Hagyja ezt, uram. Én éppen béreltem egyet a mai napra, és én is a szigetet akarom megnézni. Egyedül vagyok, meghívom önt. Útközben legalább beszélgethetünk... lengyelül.

Ez az utolsó érv döntött. Láttam az arcán, szégyellne elfogadni egy ilyen „könyöradományt". De csábította a lehetőség, hogy az anyanyelvén beszélgethet valakivel. Ha tíz éve nem szólhattam volna senkihez magyarul, én is ezt teszem. Ismertem az érzést, előfordult - mivel régebben élek külföldön -, hogy egy álló évig nem volt kihez magyarul szólnom.

Fél órán belül megtudtam Konrad atyáról minden szükségeset. Misszionárius volt. A lengyel atyák e téren igen aktívak Afrikában, neki azonban csak egy ruandai állás jutott, ahol két belga, egy francia és egy olasz atyán kívül nem volt más európai. Húsz éve szolgált már a trópusokon, megedződött.

A misszionáriusok az egyetlen katolikus papok, akik szakállt viselhetnek, és élnek is ezzel a jogukkal. A Vatikánban rég megértették, hogy a helytelenül „primitívnek" nevezett népek

között a szakállas férfinak általában nagyobb tekintélye van, mint a simaképűnek. Azt viszont sajnos még nem fogták fel a bronzkapuk mögött, a Szent Péter téren, hogy ugyanezek a népek csak azt tartják férfinak és követendő példának, ha annak gyerekei is vannak. A cölibátus kérdése azonban nem tartozik könyvünk témájához, pedig mennyit lehetne róla írni!

Ami azt illeti, Konrad atya sem tért ki erre. Lelkesen mesélte, milyen érdekes élete van Ruandában. Ebben a kicsi afrikai országban. Őszintén szólva, azon a napon még csak halványan sejtettem, hol is van Ruanda. Nem hittem volna, hogy később annyi közöm lesz hozzá.

Konrad atyából valósággal ömlött a szó, közben azért jutott ideje arra is, hogy udvariasan dicsérje az én lengyel kiejtésemet. Amikor szóhoz jutottam, kérdéseire válaszolva elmondtam életemnek „lengyel szakaszát”, és ottani családomról is szó esett. Láttam rajta, beavat bizalmába. Rokonszenvesnek tartott, és én is örültem a találkozásnak. Nem kellett egyedül mennem a sziget útjaira - nem szeretek egyedül járni felfedezőúton. Mit ér a legszebb látvány is, ha csak egyedül látod? Ha nincs kinek megmutatnod?

Délben megálltunk egy helyi vendéglőnél. Néhány teve kérődzött az árnyékban, legyek döngtek. De odabent kellemesen hűvös volt, és bizalmat gerjesztettek a fehér moszkitóhálók. Az étel is kellemes volt, az italok pedig a hűtőből kerültek elő. Egyszerűen fejedelmi vendéglátásban volt részünk. Közben leláttunk az óceánra is. A zöld part mellett fehéren törtek meg a hullámok.

Távolabb a tenger színtelenül ragyogott a vakító fényben.

Tulajdonképpen csak akkor mutatkoztam be Konrad atyának. Amikor meghallotta a nevemet, töprengve ráncolta a szemöldökét. Amikor kezébe vette a névjegyemet is, hirtelen felderült az arca:

- Hiszen én is ismerem Önt! Írt egy könyvet Gagarinról, nemde?

- Igen. Lengyelül is megjelent, pár évvel ezelőtt...

- Ez az! A nővérem elküldte, mert tudja, érdekelnek az efféle témák.

- Örülök neki. Ami azt illeti, nemcsak az űrhajózás kérdéseivel foglalkozom, hanem az űrkutatással, UFO-ügyekkel, parapszichológiával...

Különösen nézett rám. Kék szeme volt, férfiben ritka mélykék szeme. A keze erős volt, látszott, a missziónál az atyáknak fizikai munkát is kell végezniük. Haja már őszült, középen ritkult is.

- Azt mondja, az ufók is érdeklik? - ismételte. Talán nem is volt ez kérdés, inkább állítás. Szótlanul bólintottam. Valami előérzet kerített hatalmába, de megtanultam már az életben: nem szabad sürgetni a dolgokat. És ezért az embereket sem. Ha most „ráugrom" lelkileg és elkezdem gyötörni, sürgetni, rábeszélni és kapacitálni, mondja el, mire gondolt, hamarosan bezárkózik. És nincs rosszabb, mint a kagylóvá lett ember lelke.

- Írtam néhány könyvet a kérdésről, de ezek csak magyarul jelentek meg - meséltem néhány felfedezésemről, bizonyos eszmékről a földönkívüli élettel kapcsolatban. Csak később értettem meg, hogy Konrad atya arcán ekkor különös kifejezés ült. Nem tudnám meghatározni, mit jelentett, mit akart vele sugallni. Vagy, hogy egyáltalán akart-e sugallni bármit is.

Elmondtam, nem vagyok megrögzött és görcsös ufó-hívő; tisztában vagyok vele, hogy a mozgalom körül vannak csalók és csalások is. Tudom, hogy nagyon is vonzó terep ez a szélhámosoknak, és milyen könnyű dolguk van! Hiszen a hívek szinte kritika nélkül fogadnak el minden állítást, legyen az a legképtelenebb is. Példaként felhoztam az úgynevezett „dél-afrikai ufó lelövése" című bohózatot, aminek minden mondatát csupán a logika és a tények ismeretében meg lehet cáfolni. Szerintem soha

nem zuhant le ott egyetlen ufó sem, és a többi ilyen „eseménnyel” kapcsolatban is komoly kétségeket táplálok.

Konyád atya arckifejezése ekkor megváltozott. Mintha szelídebben nézett volna rám. Tele megértéssel és valami bizalommal is:

- Örülök, hogy így látja. Egy kis egészséges szkepticizmusra mindig szükség van. Aztán - nagy meglepetésemre - másról kezdett el beszélni. Láthatóan kerülte most az ufó-témát, amin csodálkoztam. De éreztem, érik benne valami. Nem tudni, csak az agyból az agyba történő sugárzás révén, de sejtettem: az ügynek ezzel nincs vége. Konrad atya szeretne valamit közölni, csak még nem érett meg benne a dolog. Mindenesetre címeket és telefonszámokat cseréltünk.

Beszéltünk hát ezer más dologról. Lengyelország helyzetéről a legújabb politikai változások tükrében, a magyarországi viszonyokról. Konrad atya sohasem járt Magyarországon. Érdekes módon Európát is kevésbé ismerte, mint Afrikát. Minden évben felkereste Afrika olyan tájait, ahová szolgálati úton nem jutott el. A legtöbb időt, immár nyolc évet, Ruandában töltött.

- Holnap reggel a dakari géppel elmegyek - mondta aztán, amikor kocsink lefelé tartott az útról. A távolban apró falut láttunk egy völgyben, zöld papagájok csiviteltek a pálmákon. Számomra a növényzet mindenfelé ismeretlen volt, de láttam, az atya tekintete közömbösen siklott el felettük. Neki nem ez volt itt az érdekes.

- Mikor találkozunk megint? Hogy egy kicsit beszéljünk az ufókról is - mondtam mosolyogva. Talán tréfáltam, talán nem. Konrad atya komolyan rám nézett. Kék szeme körül most nyoma sem volt a máskor látható vidám ráncocskáknak. A férfi komoly volt, visszafogott. Megbántottam talán?

- Ön szokott írni a saját... eseteiről is? - kérdezte óvatosan. Nem

néztem rá, mert a verőfényben éppen egy nyáj bukkant fel a rossz aszfaltúton. Fekete birkák bégettek, nyakig felöltözött arab terelgette az állatokat. Senki sem sietett, fékeznem kellett. A kis birkató körülfolyt bennünket, aztán az arab is elment. Megvártam, míg mindnyájan felbukkantak a visszapillantó tükörben, akkor indítottam újra.

- Nem voltak még ufó-eseteim. Egyike vagyok azoknak, akik bár írtak a kérdésről, soha nem láttak ufót és nem tapasztaltak ezzel kapcsolatos egyéb jelenségeket sem. Ez a „hitemet" természetesen nem befolyásolja. Bizonyos vagyok benne, hogy a világmindenségben nem mi vagyunk az egyetlen értelmes - értelmes? - lénycsoport, és vannak civilizációk, amelyek messze előttünk járnak a fejlődésben. Olyan formában létezhetnek, és a szellemi teljesítményeknek olyan szintjére juthattak el a fizikai lehetőségeikkel együtt, amit mi el sem tudunk képzelni.

Konrad bólogatott. Éppen megkérdeztem volna, hogy a katolikus egyház hogyan értékeli ezt a kérdést? Érdekes módon - jutott akkor és ott eszembe - erről még szinte semmit sem hallottam. Ám az atya megelőzött:

- Nem akar valamilyen formában részese lenni egy ilyen... élménynek?

- Dehogynem! - mosolyogtam. - De hát hol van az az ufó-jelenség, ami előre „megrendelhető"? Amire úgymond, fel lehet iratkozni, mint egy turistaúton valamelyik fakultatív programra?

Nem mosolygott, már nem. Hallgatott. Közben bevettem két nagy kanyart és leértünk a tengerparti sávba. Mögöttünk maradtak a dombok, a pálmaültetvények, a banánligetek a színes műanyaghálók alatt. Távolabb megláttam a jachtkikötő árbocerdejét. Nem volt nagy forgalom.

Konrad atya a lenyugvó nap felé nézett. Arcát vörösesbarnára

festették a sugarak. Fáradtnak és gondterheltnek látszott. Vártam, hogy mondjon valamit, ám ő hallgatott. Beértünk a városba. Hamarosan felbukkant előttünk a piactér. Lassan manővereztem be, mert a szokásos kirakodóvásár és népünnepély színhelyén sokan voltak.

Gyalog mentünk utána a szállodák felé. Ott sorakoztak a tengerparton, szépek, modernek, hófehérek. A nap akkor feküdt az óceánra. Csodálatos volt a látvány. A strandról jöttek az utolsó fürdőzők. Gyerekek álltak frissen fogott halakkal, a járókelőknek kínálták őket.

- Én a másikban lakom - mutatott távolabbra. - Maga meg itt.

Nem csodáltam, hogy tudja. Beszéltünk már az írótalálkozóról. Szállodánk falán most is ott lógott a transzparens. Angolul és arabul üdvözölték a kongresszus résztvevőit.

- Mikor találkozunk? - kérdeztem kezet nyújtva.

- Talán hamarosan - felelte ő titokzatosan.

Másnap reggel a szálloda recepciósa utánam szólt:

- *Mr. Nemere! It is a mesage for you...*

A „mesage”, vagyis üzenet egy vaskos boríték volt. Nem volt rajta feladó, ezért eleinte gyanakodva tapogattam. Mi van, ha ez egy levélbomba? Kétségeim nem csupán olvasmányaimból táplálkoztak, a gyanúra más is okot adott. Nincs olya messze Líbia, amelynek diktátoráról több regényemben írtam, sohasem kedvesen. Ellenkezőleg... Vannak egyéb diktatúrák is, amelyeket tollhegyre tűztem. No és a világ nem egy titkosszolgálata is megkapta tőlem a magáét. Igaz, mostanában inkább álnéven megjelent könyveimben. De hát ők éppenséggel kinyomozhatták, ki rejtőzik az álnév alatt. Volt erre már példa, Magyarországon is...

Nos, a borítékot hiába tapogattam, csak egyszerű borítéknak látszott továbbra is. Mindenesetre elmentem vele az akkor teljesen

üres úszómedence környékére. Ha mégis a levegőbe repülök, legalább szólóban tegyem azt. Minek vesszen oda néhány mit sem sejtő író és a szállodai személyzet pár tagja?

Természetesen önök már tudják - ha másból nem, hát abból, hogy ez a könyv megjelent, jutott idő a megírására -, hogy nem levélbomba volt a küldemény. A borítékból újságkivágások, fotók hullottak ki. Körülnéztem - senki sem járt arra. Tehát nem is látták, mit kaptam. Fogtam az egész paksamétát és elmentem a szálló hátsó udvarába. Itt néhány legyezőpálma alatt álltak a napozópadok. Behúztam az egyiket az árnyékba, ráheveredtem és alaposan átnéztem a köteget.

Először egy újságkivágást szemléltem meg. Rossz minőségű fénymásolat volt, a széleken a mondatok kezdete és vége néhol lemaradt. Volt egy fotó is, amely csupán egy tájat ábrázolt. Míg nem értettem a szöveget, ezt sem érthettem. A táj olyan volt, mint ezer más afrikai tájkép - merthogy afrikai, efelől egy pillanatra sem volt kétségem. A jellegzetes ernyő alakú fák között a távolban egy domb látszott, elől néhány fekete ment. Szemlátomást észre sem vették a fotózót. Az egyik nő nagy korsót vitt a fején.

A cikk francia nyelven íródott, ezért keveset értettem belőle. Később, már itthon, lefordítottam:

Paul Lingiyama

LÁTOMÁS VAGY VALAMI MÁS?

Január 2-án vasárnap délután 17óra után nem sokkal a ruhangoi malom fölött furcsa tárgy jelent meg. Állítólag több szemtanú látta, hogy egy kerek, fémesen csillogó, repülő szerkezet ereszkedett alá a felhők közül, majd elhúzott a malom fölött. Nem kanyarodott a város fölé, hanem rögtön ezt követően a magasba igyekezett és ismét bekerült a felhőkbe. A szemtanúk semmilyen zajt nem hallottak.

Ruhango fölött akkor vihar dühöngött, fekete felhők közeledtek és

hamarosan eleredt az eső is. A szemtanúk még álltak ott egy ideig, de a repülő tárgy nem bukkant fel ismét. Azt követően az eső miatt ők is elmentek. Az esetet később mondták el egy városi hivatalnoknak, aki jelentést tett róla fölötteseinek. De jelentésére válasz nem érkezett.

Képünkön a ruhangoi malom környéke látható.

Eddig tartott a cikk, és nem tovább. A másolat szélére kézzel írta egy kéz: „Journal de…” és letépték a többit. Tehát egy francia nyelvű újságból származik. Hol lehet az a Ruhango? Akkor még nem tudtam. Ott a szigeten nem volt lehetőségem, hogy ellenőrizzem, valami lexikonban utána nézzek. Csak annyi volt világos a jelekből, hogy afrikai városról van szó.

Találtam egy másik cikket is. Ez valamivel bővebb volt. Érdekes, ennek is ugyanaz az újságíró volt a szerzője.